

Eyvah Elli Yaşındayım 1

– Lütuf VELİ · 17 Aralık 2011

Bugün hava mı soğuktu yoksa içindeki fırtınanın dayanılmaz bitkinliği mi yıkmıştı onu. Ama her gören ""Hayırdır hasta mısın..."" diyordu. Gerçi Semih biliyordu ki bu halin sonunda ağır bir travma vardı... Ne zaman olurdu, nasıl olurdu meçhuldü ama olacağına o kadar emindi ki... Belki de bunun sonucuydu yüzündeki herkese ayan olan hicran. Belki de bu ruhsal travmayı bunun için yaşıyordu...

Evden saat 11 gibi çıkmıştı. Oğlu bir başka alemi yaşıyordu 18 yaşın bütün aksilikleri üzerinde; ani çıkışlar ,yanlış anlamalar durduk yere patlamalar...Sabah sabah ona da kızmıştı ama belli etmemişti...Bir eğitimci olarak bu haldeki gençlerin daha yumşak ve hoşgörülle karşılanması gerektiğini okulda velilere de söylüyordu...Şimdi oğlu da ergenliğin bu olmazsa olmazlarını yaşıyordu...

Eşi Nevin biraz daha katıydı, o da eğitimci olmasına rağmen...Her fırsatta Semih'i suçluyor ""Bu çocuğa çok hoşgörülü davranıyorsun, başımıza çıkardın diyordu."" Oysa Semih'in her kızmasında önüne geçen de oydu, sakın ol diye.

Yaş elliye ramak kalmıştı .Bir ay sonra yarım asırlık adam olacaktı semih...Gençlik kalmamıştı dahası orta yaş da gelip geçiyordu.Çocukluk yılları canlandı gözünde.Yetmişli yıllar köyünün ihtiyarları dut ağacının altında kimi tavla oynuyor kimi şakalaşiyor akranlarıyla...Ağır abileri de var bu köyün ...İki dirhem bir çekirdek, seke seke gelir meydana biraz oyun seyrederek biraz lak lak...Sonra evden çığırılar sessizce arazi olur meydana...

Meydan yavaş yavaş sessizleşmeye başladığında çocuklarıdır artık orası...Yemek hazırlanıp çocuklar bir büyük tarafından çığrılıncaya kadar... Semih de vardır bu havanın karardığının vaktin geç olduğunu farkına varmayan çocuklar arasında...Genellikle Semih'i bir büyüğü olan abisi bu çocuk dünyasından çekip alırdı...Aralarında bir yaş vardı Metin abisiyle...Şaklaşarak eve dönerler babası hiç birşey demez de annesi kızardı birazcık, neredesin diye.

Sonra ne olduysa yaprak dökümü başladı birgün...Önce ninesini kaybetti, belki de ölümün ne olduğunu ilk kez bu kayıpla öğreniyordu, öğrenmesi gerekiyordu...Sonra amcaoğlu Azmi, hastaydı biliyordu da ölümü yakıştıramamıştı ona...Daha 16-17 yaşlarındaydı. Bunca ihtiyaç dururken ölüm niye onu bulmuştu ki...Azminin ölümünden sonra günlerce inanmamıştı inanmamıştı bir çocuğun ölebileceğine...